

‘Vaak droomde ik over zieke en gewonde paarden en ezels’

29 oktober 2009 | Reportage

Drie jonge Utrechtse diergeneeskundestudenten kregen de kans van hun leven: een stage bij Brooke Hospital for Animals in Egypte. Hun avonturen, die letterlijk gepaard gingen met bloed, zweet en tranen, werden door de TROS vastgelegd en zijn als real life serie op tv te zien geweest. Hoe kijken Kim, Morgan en Claire achteraf terug op deze ervaring? Wat was het heftigst? En: zouden ze het nog een keer doen?

Dat wil ik, hoe dan ook, maar dat móét me gaan lukken, dacht Claire Groot (27) toen ze op de site van de Utrechtse faculteit Diergeneeskunde een oproepje zag staan voor een werkstage bij Brooke Hospital for Animals in Egypte. “In het berichtje stond dat Brooke bijna-paardendierenartsen zocht die naar het buitenland wilden om een televisieserie te maken over hun stage,” vertelt Claire. “Als diergeneeskundestudent was het altijd al mijn droom geweest om bij Brooke stage te lopen en zo écht iets goeds te doen voor dieren, maar in principe werkt de organisatie alleen met dierenartsen en assistenten uit het land zelf. En nu was daar opeens deze fantastische kans.”

Enig minpuntje was dat de hele stage opgenomen zou worden om later als real life serie uitgezonden te worden door de TROS. Claire: “De hele tijd een camera in je mik, gevolgd worden door cameramensen, dat vond ik niet zo’n fijn idee. Ik wist ook niet goed wat ik me moest voorstellen bij een real life serie over een werkstage. Zouden ze me dan ook gaan filmen terwijl ik op de wc zat?”

Maar zelfs het angstvisioen dat haar toiletperikelen uitgebreid op de nationale televisie zouden worden geshowd, kon Claire er niet van weerhouden naar de informatiebijeenkomst van Brooke te gaan. Daar ontmoette ze onder meer studiegenoten Morgan Lashley (27) en Kim de Jong (25). “Tijdens de bijeenkomst werd uitgelegd dat Brooke Hospital met de real life serie publiciteit en donateurs wilde genereren en hoe dat allemaal in z’n werk zou gaan,” vertelt Kim. “Als je daarna nog steeds mee wilde doen, moest je een motivatiebrief schrijven. Ik heb heel lang getwijfeld of ik dat wel zou doen, want ik ben helemaal niet bereisd en vond het best eng om naar een land te gaan waar iedereen Arabisch spreekt. Daarnaast is mijn gestel niet zo best: ik kan absoluut niet tegen buitenlands eten.”

Het was haar huisgenoot die Kim overhaalde de brief tóch te schrijven en zo kwam het dat ze een paar weken later samen met Claire en Morgan een heuse screentest deed. “Om de real life serie zo afwisselend mogelijk te maken, zocht de TROS drie heel verschillende karakters,” aldus Morgan. “Ik denk dat ze daarom uiteindelijk bij Claire, Kim en mij terecht zijn gekomen. Kim is een echte spring in ’t veld: vrolijk, enthousiast positief. Claire is een echt mensenmens: sociaal, warm en vrij emotioneel. Ik ben wat zakelijker ingesteld en neig meer naar dieren dan naar mensen.”

Uitgemergelde muildieren

Op 2 mei 2008 vertrok Claire als eerste van de drie naar haar werkstage in Luxor, vier dagen later vloog Morgan richting haar stageadres in Caïro en op 9 mei verruilde Kim Utrecht voor Alexandrië. “Toen ik hoorde dat ik was uitgekozen, stond ik letterlijk met mijn mond vol tanden,” vertelt Kim. “Ik vond het heel erg leuk, maar ook ontzettend spannend. Ik ben dan wel volwassen, maar je gaat toch tien weken in je eentje naar een heel vreemd land. Dat is redelijk angstaanjagend. Tot een week voor vertrek wisten we ook niet wie naar welke stad zou gaan, waar we zouden gaan werken, bij wie we zouden slapen en hoe zaken als vervoer van en naar het werk zouden worden geregeld.”

Terwijl Kim haar hoofd brak over deze praktische kwesties, maakte Claire zich er vooral zorgen over of ze als Westerse vrouw wel geaccepteerd zou worden in een conservatieve stad als Luxor. “Die zorgen bleken totaal ongegrond, want iedereen in Luxor was zó ontzettend lief,” blikt Claire terug. “Daarna heb ik me vooral verbaasd over de enorme hoeveelheid ezels en paarden in Luxor en de dorpjes eromheen. Echt overal waar je keek zag je paarden, ezels en muilieren.”

Een gemiddelde stagedag hield voor de meiden in dat ze ’s ochtends een ronde maakten over de kliniek waar ze stage liepen en daarna meedingen met de mobiele kliniek. Claire: “Dan hing het er puur vanaf wat voor dieren er die dag werden gebracht. Dat liep uiteen van paarden met enorme wonden tot uitgemergelde muilieren. Wat ik vooral rot vond, was dat een ezeltje of paard dat onder de wonden zat na onze behandeling toch weer aan het werk moest. De blikken die ik dan in de ogen van zo’n beestje zag, vergeet ik mijn leven niet meer. Zo uitgeput, zo moedeloos.”

Hoewel het werk enorm interessant was en de diergeneeskundestudenten er erg van genoten om dieren te helpen, hakten de verdrietige dingen er op sommige momenten wel zwaar in. “Zowel fysiek als mentaal was de stage heel inspannend en zwaar,” vertelt Morgan. “Vaak droomde ik aan het einde van een werkweek zelfs over zieke en gewonde paarden en ezels. Ik had verwacht dat ik na een tijdje misschien zou wennen aan de nare dingen die ik zag, maar dat was niet zo.”

Heimwee en lichamelijke kwalen

De combinatie van het zware werk, een flinke dosis heimwee en lichamelijke kwalen maakte dat Kim na zes weken de brui gaf aan haar werkstage. “Voordat de serie op tv werd uitgezonden, heb ik me er wel even druk om gemaakt hoe dat op het publiek zou overkomen,” aldus Kim. “Ik wilde liever niet dat mensen zouden denken: daar heb je die huilebalk weer. Aan de andere kant is dat wel gewoon zoals het is gegaan.” Lachend: “De TROS wilde reality tv en dat hebben ze gekregen ook.”

Vier weken na de terugkomst van Kim vlogen ook Morgan en Claire boordevol ervaringen en verhalen terug naar Nederland. “Ik vond het zo bijzonder wat ik in Egypte had gezien en gedaan dat ik het niet meer kon loslaten,” vertelt Claire. “Ik wilde méér doen. Toen ik na mijn afstuderen een vacature voor fondsenwerver bij Brooke zag, heb ik daarom direct gereageerd en inmiddels werk ik alweer een tijdje bij hen op kantoor. Ik vind het zo’n mooi idee dat je door de dieren van heel arme mensen te helpen ook de eigenaren en eigenlijk zijn hele gezin helpt. Ik zit bij Brooke echt op mijn plek.”

Morgan en Kim lopen op dit moment coschappen bij de Kliniek Paard. Samen met Claire bekeken zij daar de eerste uitzending van de serie ‘Dierenhelden in Egypte’ waarin in vijf afleveringen te zien is hoe hun werkstage is verlopen. Morgan: “De eerste aflevering vond ik heel confronterend om te zien. Ik kon alleen maar denken: wat zeg ik vaak ‘eh’, wat praat ik gek en wat heb ik een onderkin als ik zo kijk! Tijdens de uitzendingen die daarna kwamen, kon ik dat meer loslaten en vond ik vooral dat onze stage in Egypte heel mooi is neergezet door de regisseur. Het is niet sensatiechtig gefilmd, maar klopt precies met mijn ervaring. Dat vind ik heel erg fijn.”

Gelukkig maar, want de serie trok boven verwachting veel kijkers – de vierde aflevering werd bekeken door maar liefst een half miljoen mensen. “Een beetje onwerkelijk,” vindt Morgan. “Dat er zo veel mensen vanuit hun huiskamer naar je zitten te kijken, dat is zo’n raar idee. Echt vaak herkend word ik nog niet, maar soms kijken mensen me wel net iets te lang aan. En één keertje vroeg iemand me of ik onlangs soms op tv was geweest. Al met al was het een superleuke en interessante ervaring. Niet eens zo zeer vanwege de opnames voor de real life serie, maar vooral vanwege de werkstage zelf. Je komt in zo’n andere wereld terecht met zulke andere problemen dan in Nederland. Als Brooke nog eens mensen op werkstage wil sturen, zijn wij alle drie graag weer van de partij.”

Gezonde werkdieren voor de allerarmsten

Brooke Hospital for Animals helpt werkpaarden, muil dieren en ezels van straatarme mensen in ontwikkelingslanden als Egypte, Pakistan en India. Dat doen zij door het geven van gratis diergeneeskundige hulp en het organiseren van voorlichtingsprogramma's over dierenwelzijn voor de eigenaren. Het doel van Brooke is om op een duurzame manier miljoenen werkpaarden en ezels te helpen waar dit het hardste nodig is. Dit belangrijke werk wordt mogelijk gemaakt door donateurs in Engeland en Nederland. Kijk voor meer informatie op [HYPERLINK "http://www.brooke.nl"](http://www.brooke.nl) www.brooke.nl.

Dagboekfragment Claire

“De dierenartsen en assistenten doen erg hun best om mij Arabisch te leren. Dus ik dacht dat het misschien leuk was om iedereen een Nederlands woord te leren. Als ik nu 's ochtend aankom op de kliniek, zegt iedereen tegenwoordig 'Goeiemoggel!' (in plaats van het Arabische 'Sabaah Elcheer'). Zo grappig.”

Dagboekfragment Morgan

“In Kerdassa heb ik vandaag een klein meisje blij gemaakt met een paardenborstel. Nadat we eerst even voor gedaan hadden hoe ze een paard moest borstelen, begon ze er zelf vol enthousiasme aan. Jammer vind ik het nog wel om te zien dat vrijwel alle kinderen hier met stokken, takken en zwepen rondlopen. Zo ook dit meisje. Ik hoop dat als ik haar over een poosje weer zie, ze alleen nog de borstel bij zich draagt en de stok thuis heeft gelaten.”

Dagboekfragment Kim

“Meteen na onze aankomst in het dorpje kwamen er veel kinderen naar ons toe. Volgens mij dachten ze dat ik een alien was! Maar al vrij snel kwamen twee meisjes vragen hoe ik heet, en vertelden hun naam. De eerste patiënt van vandaag was een paard met wonden op beide voorknieën. We hebben de wonden schoongemaakt, ingesmeerd met antibioticumzalf en verbanden aangelegd. Dat mocht ik doen, maar ze hebben hier net weer even een ander maniertje van knopen dan in Utrecht. Best lastig!”

Dierenhelden in Egypte

De televisieserie over Kim, Morgan en Claire was in de maanden mei en juni van dit jaar te zien op Ned. 1. bij de TROS. Aflevering gemist? Via de website van Brooke Hospital zijn alle afleveringen te bekijken. Je vindt hier ook de volledige dagboeken van Kim, Morgan en Claire.